

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci **žalobců: a) V. T., nar. ..., b) nezl. D. T., nar. ..., a c) nezl. D. T., nar. ..., nezletilí žalobci b) a c) zastoupeni jako zákonným zástupcem otcem V. T., všichni státní příslušnost Ruská federace, trvalý pobyt G., U.-M., naposledy pobyt v České republice v Zařízení pro zajištění cizinců B. – J., nyní pobyt v přijímacím středisku L. v Polské republice, dále všichni zastoupeni Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem, se sídlem Praha 8, Karolinská 654/2, proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2437/2, 306 28 Plzeň (dále jen *žalovaná* či *PČR*), v řízení o žalobě ze dne 28.6.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 30. května 2013 č.j. x o zajištění cizince za účelem jeho předání, o nákladech řízení i o nákladech řízení o kasačních stížnostech nezletilých žalobců ze dne 5.8.2013 proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 17A 32/2013-33 ze dne 17.7.2013 a ze dne 1.12.2013 proti usnesení zdejšího soudu ze dne 31.10.2013 č.j. 17A 32/2013-63,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 30. května 2013 č.j. X se z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou společnou žalobou ze dne 28.6.2013 se shora uvedený otec nezletilých žalobců označený jako žalobce a) i oba nezletilí žalobci označení b) a c) shora uvedení (*ohledně nezletilých žalobců nebyla uvedena ani jejich data narození a u žádného z žalobců nebyly uvedeny údaje o jejich trvalém pobytu*) domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 30.5.2013 č.j. X, jehož kopie byla připojena, a závěrem požadovali vydání rozsudku, jímž bude napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení,

protože vydáním napadeného rozhodnutí byli zkráceni na svých právech.

*Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 30.5.2013 č.j. X, které nabylo právní moci téhož dne, bylo rozhodnuto dle § 129 odst. 1 v návaznosti na odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), že se žalobce a) zajišťuje za účelem předání do Polské republiky podle právního předpisu Evropských společenství (Nařízení rady Evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18.2.2003), jímž se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států; doba zajištění dle § 129 odst. 5 zákona byla stanovena na 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 29.05.2013 od 11:00 hodin.*

*Žaloba se zabývala především otázkou žalobní legitimace nezletilých žalobců b) a c), neboť v řízení o zajištění s nimi správní orgán nejednal jako s účastníky řízení a jako takoví nejsou v napadeném rozhodnutí ani označeni, i když vydáním rozhodnutí bylo zasaženo i do jejich subjektivních práv; zároveň odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 30.9.2011 č.j. 7 As 103/2011-54 a dále upozornili na problematiku lékařské péče a stravování dětí v zařízení pro zajištění cizinců. Také byla konstatována nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona a žalobci tvrdili, že podle čl. 13 odst. 1 směrnice Rady Evropského společenství č. 2003/9/ES mají členské státy zajistit, aby byly žadatelům dány k dispozici materiální podmínky přijetí, jakmile podají žádost o azyl.*

*Zdejší soud po doručení vyjádření žalované společně se správním spisem rozsudkem ze dne 17.7.2013 č.j. 17A 32/2013–33 žalobu žalobce a) zamítl (výrok I.) a žalobu žalobců b) a c) odmítl (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III. – v rozsudku nesprávně označen II.), když žalobci b) a c) společně se svou matkou A. D., nar. 1989, vedli u téhož soudu pod sp. zn. 17A 31/2013 řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.5.2013, č.j. X, jímž byla zajištěna matka žalobců b) a c) a předmětná žaloba a žaloba v projednávané věci byly identické v rozsahu žalobní legitimace i žalobních bodů; dříve zahájené řízení ve věci sp. zn. 17A 31/2013 dosud nebylo skončeno, proto soud žalobu žalobců b) a c) odmítl z důvodu litispendence podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **s.ř.s.**) a žalobou žalobce a) zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.*

Proti rozsudku ze dne 17.7.2013 byla podána kasační stížnost, o níž rozhodl NSS rozsudkem č.j. 4As 121/2013-21 dne 29.8.2013, kdy zrušil výroky II. a III. zmíněného rozsudku a věc v tomto rozsahu vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť shledal, že v dané věci neexistovala překážka litispendence a krajský soud nebyl oprávněn odmítnout žalobu stěžovatelů (žalobců) podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.; výrok I. zůstal nedotčen.

Poté zdejší soud usnesením ze dne 31.10.2013, č.j. 17A 32/2013-63 odmítl žalobu nezletilých žalobců b) a c) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žaloba směřovala proti rozhodnutí, jímž byl zajištěn toliko žalobce a), nikoliv žalobci b) a c) a pouze v důsledku zajištění otce (i matky) se nezletilí žalobci b) a c) nacházejí v zařízení pro zajištění cizinců podle § 140 zákona, kdy o způsobu zabezpečení péče o osobu

závislou na zajištěném cizinci je oprávněn rozhodnout jen zajištěný cizinec, který omezením osobní svobody nepozbývá postavení zákonného zástupce. Zdejší soud neshledal důvod k zohlednění rozsudku NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54, pokud jde o žalobce b) a c). Konstatoval, že je povinen respektovat platné znění zákona a zákonodárce upravil pouze režim cizinců starších 15ti let, tudíž pokud by hodlal upravit jiným způsobem poměry nezletilých dětí zajištěných cizinců, učinil by tak nepochybně v potřebném rozsahu, což ale učiněno nebylo. Účastenství žalobců b) a c) v řízení by mělo smysl pouze v případě, že by mohli, ale nemuseli, být umístěni do zařízení pro zajištění cizinců společně s rodiči, a tudíž by bylo třeba s ohledem na nezletilé hodnotit, zda je předmětné zařízení vhodné pro pobyt dětí. Řízení o umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců však není upraveno, proto soud neshledal žádný zákonný důvod pro vyhovění žalobě ohledně žalobců b) a c) a jejich žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. (soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou).

Kasační stížnost byla podána žalobci b) a c) i proti usnesení ze dne 31.10.2013 s tím, že nemohou být považováni za osoby zjevně neoprávněné k podání žaloby proti rozhodnutí o zajištění některého ze svých rodičů s odkazem na rozsudek NSS ze dne 30.9.2011, č. j. 7 As 103/2011-54, podle kterého v případě rozhodnutí o zajištění matky není nezletilé dítě osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby a citovaný závěr je podle nich nutné aplikovat i na jejich případ.

Následně NSS rozsudkem ze dne 23.1.2014 č.j. 4 As 158/2013-15 doručeným všem účastníkům, na jehož obsah soud pro stručnost odkazuje, rozhodl tak, že zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31.10.2013, č.j. 17A 32/2013-63 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku vyslovil NSS s odkazem na rozsudek NSS ze dne 30.9.2011 č.j. 7 As 103/2011-54 (*dostupný na www.nssoud.cz*) názor, že závěry NSS vyslovené v citovaném judikátu (*tj. rozsudku ze dne 30.9.2011*) jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc, kde byl rozhodnutím žalované zajištěn žalobce a) a žalobu proti tomuto rozhodnutí podaly také jeho dvě nezletilé děti (stěžovatelé) a pouze jim svědčilo právo v žalobě namítat skutečnosti, v nichž spatřovaly porušení svých práv postupem nebo rozhodnutím žalované; uplatněnými námitkami byl krajský soud povinen se věcně zabývat a náležitě se s nimi vypořádat. NSS také konstatoval, že právní úprava nebrání tomu, aby nezletilé děti byly účastníky řízení o zajištění vlastních rodičů - cizinců, a to v režimu ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, ve znění pozdějších předpisů. Účast nezletilých dětí zpravidla nebude představovat ani procesní problémy, neboť zájmy dětí většinou nebudou v rozporu se zájmy rodičů (všichni se budou shodně bránit proti zajištění rodičů); nebude tudíž dán důvod pro ustanovení opatrovníka, kterým argumentoval krajský soud. NSS ale nepřisvědčil stěžovatelům, že žalobce a) již neměl být účastníkem řízení u krajského soudu, neboť předchozím rozsudkem NSS v této věci byl totiž zrušen i výrok o nákladech řízení, proto musel krajský soud v napadeném usnesení rozhodnout také o nákladech žalobce a) a z tohoto důvodu musel být a nadále je žalobce a) účastníkem tohoto řízení. Právním názorem vysloveným NSS ve zrušovacím rozhodnutí je krajský soud vázán (§ 110 odst.4 s.ř.s.) a v novém rozhodnutí rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelů a neopomene rovněž vypořádat náklady řízení o žalobě žalobce a), jež byla zamítnuta předchozím rozsudkem krajského soudu.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti

veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu, rozhoduje s účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

V této věci se soud velmi podrobně zabýval žalobními námitkami žalobce a), tj. i zákonného zástupce nezletilých žalobců b) a c), jak je patrné z odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 17.7.2013 č.j. 17A 32/2013-33, na který soud pro stručnost odkazuje, protože je znám všem účastníkům, které neshledal důvodnými a proto jeho žalobu zamítl, což bylo i v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozsudku 4 As 121/2013-21 ze dne 29.8.2013. Soud pouze poznamenává, že ani označení žalobce a) jako zákonného zástupce nezletilých dětí však nezpůsobí změnu jeho postavení v řízení, pouze by v řízení vystupoval sám za sebe a také i jako zákonný zástupce nezletilých, ale doručeno by mu bylo rovněž pouze jedno vyhotovení předmětného rozhodnutí.

Zdejší soud sice neshledal rozpor v zájmech otce (*žalobce a)*) a jeho nezletilých dětí (*žalobců b) a c)*), ale protože s nimi nebylo jednáno jako s účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, ač jim toto postavení dle NSS přísluší, z čehož vyplývá, že pouze v tomto směru došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (*žalovanou*), které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, jelikož v důsledku této vady řízení se žalovaná nezabývala právem dětí na rodinný život, protože z rozhodnutí není zřejmé, zda a jakým způsobem byl hodnocen zájem nezl. dětí v řízení o zajištění jejich otce. S ohledem na závazný názor NSS v této věci soudu nezbylo než dle § 78 odst. 1 s.ř.s. (*je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení*) *napadené rozhodnutí žalované ze dne 30.5.2013 zrušit pro vady řízení a věc vrátit žalované k dalšímu řízení* (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak je uvedeno ve výroku *I. rozsudku*. Žalovaná tedy dokončí v řízení s nezletilými žalobci jako účastníky řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu s přihlédnutím k současnému stavu, kdy nezl. žalobci i jejich otec (rovněž i jejich matka A. D.) se nenacházejí v zařízení pro zajištění cizinců ani na území ČR, neboť dne 7.8.2013 byli předáni do Polské republiky na bývalém hraničním přechodu Náchod – Kudowa Slone.

O nákladech řízení účastníků v této věci soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. (*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*), když žalobce a) neměl ve věci úspěch (ani náklady řízení nepožadoval, žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala a zástupci úspěšných nezletilých žalobců b) a c), který na základě plné moci ze dne 6.7.2013 sepsal a podal kasační stížnosti ze dne 5.8. i 1.12.2013 a zastupoval je i v řízení o kasační stížnosti, soud nepřiznal žádnou odměnu ani náhradu hotových výdajů za jejich zastupování, neboť dle obsahu soudního spisu NSS v kasačních stížnostech ani v řízení o nich nepožadoval žádné náklady řízení (*výrok II. rozsudku*).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 29. května 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně